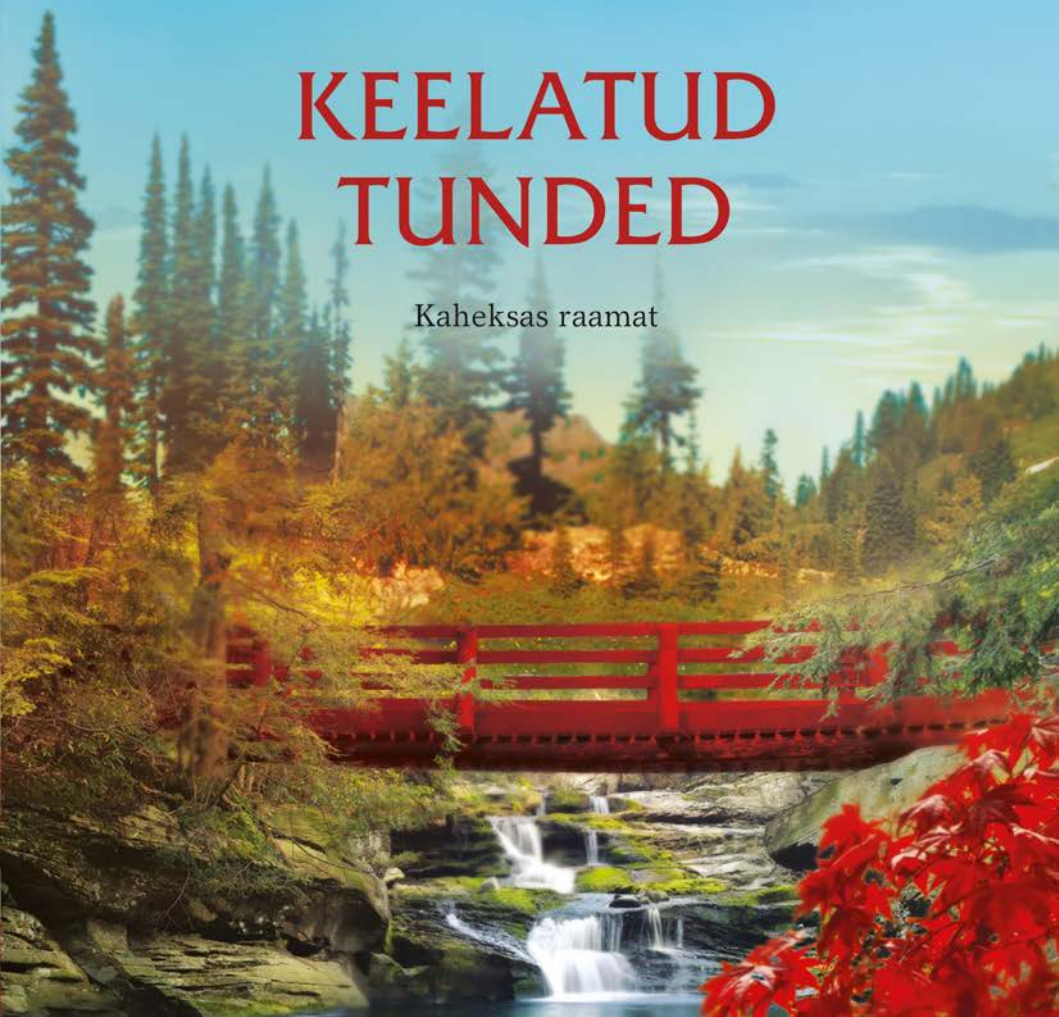

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

KEELATUD TUNDED

Kaheksas raamat

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Forbidden Falls
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2010 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11388420
ISBN 978-9949-82-682-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud minu tütrele
ja parimale sõbrale Jamie Lynnile.
Aitäh, et oled olnud imeliselt sina ise.
Olen sinu üle väga uhke.*

ESIMENE PEATÜKK

Hiljuti ametisse määratud vaimulik Noah Kincaid lõi parajasti internetis aega surnuks, kui sattus eBay oksjonile pandud kiriku peale – Neitsijõe väikelinnas, millest ta polnud eales kuulnud. Ta naeris selle üle, ent läks kihevile. Ta oli kannatlikult oodanud, millal saab oma kirikus tööd alustada, ja arvas, et võiks sellele paigale isiklikult pilgu peale visata. Vähemalt õnnestub tal päevaks linnast pääseda ja midagi teistsugust näha. Ta oli kuulnud, et Põhja-California on väga ilus.

Esimesena vapustasid teda ülevoolavalt kaunid mäed, sekvoiametsad ja jõed. Linnake oli pisut väsinud moega ja kirik lagunenu, kuid seal valitses teatav rahu ja kergus, millest oli võimatu mööda vaadata. Või seda unustada. See tundus lihtne ja värsk.

Väikelinnas ei pannud teda keegi tähele. Kohalikud mehed, keda ta nägi, kandsid juukseid lühikeses sõjaväesoengus või hobusesabas, millele lisandus habe, meenutades Noah'le kalamehi, kellega ta oli aastate jooksul koos töötanud. Oma päevinäinud saabaste, kandmisest viledaks kulunud ja rebenenud teksapükste, küünarnukkidest hõredaks nühitud ning krae ja mansettide juurest narmendava särgiga sulandus ta hästi teiste sekka. Tema musta värvi juuksed olid välja kasvanud ja krae juurest käharad. Ta plaanis lasta need lühikeseks lõigata kohe, kui talle oma kirik määratakse. Ent praegu sobis ta teiste sekka nagu mistahes tööline pärast rasket tööpäeva. Ta oli trimmis ja lihaseline nagu kohalikud Neitsijõe mehedki. Seda põhjustas aastatepikkune töötamine kalalaevas ja kai ääres võrke tirides ning tonnide viisi värsket saaki vinnates.

Kirikut leida oli lihtne ja sisenemiseks polnud võtit tarvis – hoone oli laudadega kinni löödud ja pealtnäha aastaid tagasi hüljatud, kuid küljeuks oli lukust lahti. Kirik oli seest puupaljaks tehtud ja täis aastatega kogunenud prügi, tõenäoliselt olid selle kokku tassinud hulgused, kes sinna aeg-ajalt elama sattusid. Peaaegu kõik aknad olid enne vineeriga katmist puruks löödud. Ent pühakojas leidis Noah eest vapustava vitraažakna, mis oli kaitsmise eesmärgil väljastpoolt kinni naelutatud. Aken oli jäänud puutumatuks.

Hiljem oli ta linnas ringi sõitnud – ja see ei võtnud kuigi palju aega –, joonud tassi kohvi ainukeses söögikohas, klõpsinud mõne digifoto ja teinud minekut. Seattle'isse naastes võttis ta ühendust Hope McCreaga – naisega, kes oli kiriku eBays oksjonile pannud. „Kirik löödi juba aastate eest laudadega kinni,“ rääkis naine karuse häälega. „Selles linnas pole ammu jumalakoda olnud.“

„Kas olete kindel, et seda üldse vaja on?“ küsis Noah.

„Ma pole täiesti veendunud,“ möönis naine, „aga veidi kuradima usku kuluks ära küll. See kirik tuleks uuesti avada või maatasa lammutada. Tühi pühakoda toob ebaõnne.“

Noah oli vägagi päri.

Ehkki ta oli hõivatud kolledžis õpetamisega, ei suutnud ta Neitsijõe ega sealset kirikut kuidagi peast heita.

Ta läks kiriku ostmise mõttega kirikukogu jutule ja sai teada, et nad on selle olemasolust juba teadlikud. Ta näitas neile enda tehtud digipilte ja nad möönsid, et hoonel on kõvasti potentsiaali. Sinna vaimuliku saatmine oli neile mookamööda: elanikke oli just parajal määral, et luua kogudus, pealegi oli tegemist linna ainukese kirikuga. Ent renoveerimine, rääkimata varustuse hankimisest, töötas kulud liiga suureks ajada. Eelarves polnud selleks vahendeid. Noah't tänati siiralt ja talle lubati, et ta saab varsti päris oma kiriku.

Kuid vaimulike kogu ei teadnud, et Noah oli saanud hiljuti teatava rahasumma. Tema enda jaoks oli see väiksemat sorti varandus. Ta oli kolmekümne viie aastane ja juba kaheksateistkümnendast eluaastast saadik tööd rüganud ning õppinud. Ülikooli ajal oli ta töötanud Seattle'i sadamapiirkonnas paatidel, sadamakaidel ja kalaturgudel.

Aasta tagasi oli surnud Noah' ema, kes poja imestuseks talle märkimisväärse päranduse jättis.

Niisiis tegi Noah ettepaneku kirikukogu rahalist koormat kergendada ja tasuda renoveerimiskulud isikliku annetuse korras, kui teda peetakse pastori kohale sobivaks inimeseks. Presbüterlikule kirikule see ettepanek meeldis.

Enne tehingu sõlmimist helistas Noah oma parimale sõbrale – mehele, kes oli teda veennud ususeminari astuma. George Davenport arvas, et Noah on aru kaotanud. George oli erru läinud presbüteri vaimulik, kes oli töötanud viisteist aastat Seattle'i Pacific Universitys. „Suudaksin välja mõelda tuhat muud viisi, kuidas seda raha tuulde lasta,“ oli George lausunud. „Mine Las Vegasesse ja panusta kogu summa punasele. Või rahasta oma missiooni Mehhikosse. Kui need inimesed vajaksid pastorit, oleksid nad ta juba leidnud.“

„Naljakas, et see kirik lihtsalt seisab seal kasutult, justkui ootaks uuestisündi. Kindlasti on sellel, miks ma eBay oksjonilt kiriku avastasin, oma põhjus,“ arutles Noah. „Ma pole eales varem eBaysse pilku heitnud.“

Pärast pikka arutelu möönis George: „Kui seinad kannavad ja hind on sobiv, võib sellest isegi asja saada. Tänu sellele, et annetat renoveerimiskulude katteks, võid suure maksusoodustuse saada. Ja võimaluse teenida väikest vaest matsikogudust mägilinnas, kus pole isegi mobiililevi. Kõlab sinu jaoks täiuslikult.“

„Seal ei olegi kogudust, George,“ tuletas Noah sõbrale meelde.

„Sel juhul pead selle ise looma, poeg. Kui keegi üldse saab sellega hakkama, oled see sina. Oled selleks sündinud ja enne kui solvud, võta teatavaks, et ma ei räägi sinu DNAST. Pean silmas puhast annet. Olen näinud sind kalu müümas ja mulle on alati tundunud, et sul on oma sõnum. Mine – sa tahad seda. Ava oma ukсед ja süda ning anna endast parim. Pealegi oled minu tutvusringkonnas ainuke vaimulik, kel on pisut kõlisevat hinge taga.“

Nii allkirjastaski Noah kirikukoguga lepingu ja lootis, et ema end hauas ümber ei pööra. Tõtt-öelda oli ema teda alati vaikides toetanud, kui ta oli otsustanud aastaid tagasi usuteemale selja pöörata. Emal oli selleks hea põhjus. Noah' isa oli mõjuvõimas ja pooltuntud tele-

jutlustaja – külm ja võimukas mees. Noah oli tema eest põgenenud, kuid emal polnud selleks julgust.

Kui keegi oleks öelnud Noah'le seitseteist aastat varem, mil ta kaheksateistkümneseiselt isakodust põgenes, et ühel päeval saab temast endast jutlustaja, oleks ta tolele isikule näkku naernud. Ja siin ta nüüd oli. Ta himustas seda kirikut. Neid kirikuvaremeid rahulikult ja lihtsas mägilinnakeses.

Mitu nädalat hiljem istus Noah oma viieteistkümnese aasta vanusesse autosuvilasse, millest pidi saama tükiks ajaks tema kodu, ja võttis sleppi oma kahekümne aasta vanuse luitunud sinise Fordi veoki. Teel Põhja-Californiasse helistas ta George'i kontorisse, enne kui mobiililevi mägede ja kõrgete puude vahel lõplikult kadus. „Olen teel Neitsijõe, George.“

„Noh, poiss, kuidas tunne on?“ küsis George naeruse häälega. „Kas sellest kujuneb sajandi magusaim tehing või oled varsti tänaval, näpud põhjas, nagu su isal – enne kui arugi saad, mis juhtus?“

Noah naeris. „Ma pole kindel. Selleks ajaks, kui kirik esindusliku väljanägemise saab, olen rahast lage. Kui ma ei suuda kogudust kokku panna, olen tagasi Seattle'is kalu loopimas, enne kui oskad arvatagi,“ viitas ta oma endisele töökohale Seattle'i kesklinna kai lähedal kalaturul. Ta oli sõna otseses mõttes turul suuri kalu loopinud. See oli nagu teater ja sealt oligi George ta leidnud. „Asun kohe remonditööde kallale ja loodan, et kirikukogu mind ei hülga, kui keegi teenistusele ei ilmu. Kui isegi kirikut ei saa usaldada...“

Selle märkuse peale puhkes George südamest naerma. „Kirik on viimane, keda ma usaldaksin. Need presbüterlased mõtlevad liiga palju! Tean, et minagi polnud algul sellest ideest vaimustatud, Noah, kuid soovin sulle head,“ ütles George. „Olen sinu üle uhke, et julged riskida.“

„Aitäh, George. Hoiame ühendust!“

„Noah,“ vastas George tõsinedes. „Õnn kaasa, poeg! Loodetavasti leiad selle, mida otsisid.“

Esimesel juulil jõudis Noah Neitsijõe ja sõitis otse kiriku ette. Sinna oli pargitud suur vana linnamaastur, mille rattad olid üles vinatud ja poriga kaetud. Auto kõrval seisis traatjate valgete juuste ja

suurte prillidega tilluke vanaproua, sigaret hambus. Ta kandis suuri tenniseid, mis polnud vist kunagi valged olnud, ja kuigi oli suvi, oli tal rebenenud taskutega jakk seljas. Kui Noah autosuvila ära parkis ja välja ronis, viskas naine sigareti maha ja trampis selle peal. Üks *Neitsijõe vapustavatest iludustest*, mõtles Noah virilalt.

„Isa Kincaid, ma oletan?“ küsis naine.

Vanaproua ilme reetis, et ta oli oodanud kedagi peenemat. Võib-olla meest, kes kannab khakipükse ja säravvalget triiksärki? Lääkivaid kingi? Korralikult põetud soengut? Või on vähemalt habeme ära ajanud? Noah' juuksed olid sassis, vuntsid sügelesid ja teksad olid mootoriõliga kaetud, sest ta oli umbes sada viiskümmend kilomeetrit tagasi pidanud autosuvilat putitama. „Proua McCrea,“ ütles ta ja sirutas käe.

Vanadaam surus põgusalt tema kätt ja torkas talle võtmed pihku. „Tere tulemast! Kas soovite ringkäiku?“

„Kas ma vajan võtmeid?“ küsis Noah. „Kui viimati siin käisin, polnud maja lukus. Vaatasin selle üpris põhjalikult läbi.“

„Te olete seda näinud?“ kohkus vanaproua silmanähtavalt.

„Muidugi. Sõitsin isiklikult kohale, enne kui presbüterliku kiriku nimel pakkumise tegin. Kuna uks polnud lukus, astusin sisse. Kirikukogu vajas teilt üksnes inseneri aruannet ehituse konstruktsioonitugevuse kohta. Tegin neile ohtralt pilte.“

Naine kohendas ülisuuri prille oma ninal. „Kes te õieti olete, vaimulik või mingisugune salaagent?“

Noah naeratas. „Arvasite, et kirik ostis selle heas usus?“

„Ma vist ei osanud muude võimalustega arvestada. Noh, kui olete valmis, lähme Jacki juurde – mul on joogiaeg. Arsti korraldusel. Teen teile ka ühe välja.“

„Kas arst käskis ka suitsu teha?“ uuris Noah muheledes.

„Pagana õige, pojake! Jätame nüüd selle teema.“

„Ma tahaksin selle arstiga kohtuda,“ pomises Noah ja järgnes naisele.

Hope peatus järsult, kiikas üle õla, kohendas oma jakki ja teatas: „Arst on surnud.“ Nende sõnadega pööras ta ümber ja sisenes Jacki baari.